

Arrest

nr. 135 020 van 12 december 2014
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, op 8 december 2014 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 28 november 2014.

Gelet op de artikelen 39/77/1 en 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 10 december 2014 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 12 december 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DIGNEF.

Gehoord de opmerkingen van advocaat J. DIENI, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché L. DECROOS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U bent een Pakistaans staatsburger, afkomstig uit X (district Gujranwala, provincie Punjab). U kwam aan in België op 30 augustus 2010 en diende diezelfde dag een eerste asielaanvraag in. Op 1 oktober 2010 werd deze aanvraag door de Dienst Vreemdelingenzaken afgesloten met een beslissing tot afstand van de asielaanvraag omdat u geen gevolg had gegeven aan de oproeping om zich aan te bieden bij de Dienst Vreemdelingenzaken op 15 september 2010. Zonder naar uw land van herkomst te zijn teruggekeerd, diende u een tweede asielaanvraag in bij de Belgische asielinstanties op 14 maart 2011. U haalde hierbij aan dat u uw land van herkomst was ontvlucht omdat u in uw woonplaats in Pakistan problemen kende nadat u als politieagent betrokken raakte in enkele incidenten waarbij criminelen het leven lieten en waardoor u meermaals werd bedreigd en aangevallen door criminelen uit

uw buurt. Op 24 november 2011 werd door het Commissariaat-generaal in het kader van uw tweede asielaanvraag een beslissing genomen tot weigering van de Vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd in beroep bevestigd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Het cassatieberoep dat u hiertegen aantekende bij de Raad van State werd verworpen. Zonder naar uw land van herkomst te zijn teruggekeerd, diende u vervolgens een derde asielaanvraag in bij de Belgische asielinstanties op 29 maart 2012, die u inhoudelijk verbond aan uw oorspronkelijke asielrelaas. In het kader van voormelde asielaanvraag werd u door de Dienst Vreemdelingenzaken een beslissing tot weigering van inoverwegingname van uw meervoudige asielaanvraag (13quater) betekend. U keerde niet terug naar uw land van herkomst en werd naar aanleiding van een controle door de Belgische autoriteiten op 28 oktober 2014, waarbij werd vastgesteld dat u zich illegaal op het Belgische grondgebied bevond, overgebracht naar het gesloten Centrum voor Illegalen te Vottem. Drie weken later, op 19 november 2014, diende u ten slotte een vierde asielaanvraag in bij de Belgische asielinstanties.

Uit uw schriftelijke verklaring blijkt dat u uw huidige asielaanvraag steunt op dezelfde motieven die u naar aanleiding van uw vorige asielaanvragen hebt uiteengezet. Zo herhaalt u dat u naar aanleiding van een incident waarbij u als politieagent betrokken was en waarbij twee criminelen om het leven kwamen, op 30 januari 2010 werd aangevallen door uw belagers, waarbij u ernstig gewond raakte, en zij u nadien, meerbepaald op 12 maart 2010, probeerden te ontvoeren. U voegt hieraan toe dat uw belagers nog wekelijks naar u thuis komen, omdat zij wraak willen nemen op u. Op 24 juli 2014 werd uw broer door uw belagers beschoten, waarbij hij gewond raakte, en naar aanleiding waarvan op het politiekantoor een klacht werd geregistreerd in de vorm van een First Information Report (FIR).

Ter staving van uw huidige asielaanvraag legt u volgende documenten neer: uw politiebadge, uittreksels uit het politiedagboek en een medisch document op uw naam, die u reeds in het kader van uw tweede asielaanvraag neerlegde, alsook een brief van de adjunct-inspecteur van de politie van Shahdara Lahore en een FIR van de klacht van uw broer.

B. Motivering

Na onderzoek van alle stukken aanwezig in uw administratief dossier, dient vastgesteld te worden dat uw asielaanvraag niet in overweging genomen kan worden.

In overeenstemming met artikel 57/6/2, eerste lid van de Vreemdelingenwet, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in geval van een meervoudige asielaanvraag bij voorrang of er nieuwe elementen aan de orde zijn, of door de asielzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, neemt de Commissaris-generaal het asielverzoek niet in overweging.

Uit uw schriftelijke verklaringen blijkt dat u uw huidige asielaanvraag steunt op dezelfde motieven die u naar aanleiding van uw vorige asielaanvragen hebt uiteengezet. Zo herhaalt u dat u naar aanleiding van een incident waarbij u als politieagent betrokken was en waarbij twee criminelen om het leven kwamen, op 30 januari 2010 werd aangevallen door uw belagers, waarbij u ernstig gewond raakte, en zij u nadien, meerbepaald op 12 maart 2010, probeerden te ontvoeren. U voegt hieraan toe dat uw belagers nog wekelijks naar u thuis komen, omdat zij wraak willen nemen op u. Op 24 juli 2014 werd uw broer door uw belagers beschoten, waarbij hij gewond raakte, en naar aanleiding waarvan op het politiekantoor een klacht werd geregistreerd in de vorm van een First Information Report (FIR) (DVZ 4e AA, schriftelijke verklaring, rubriek 1, 3.1, 3.2, 5 en 7).

Er dient vooreerst te worden benadrukt dat uw tweede asielaanvraag door het Commissariaat-generaal werd afgesloten met een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Meerbepaald werd vastgesteld dat uw asielrelaas vreemd is aan het Vluchtelingenverdrag en u er niet in slaagde aannemelijk te maken dat u bij een eventuele terugkeer naar Pakistan een reëel risico zou lopen op foltering of onmenselijke behandeling of bestraffing zoals bepaald in artikel 48/4 § 2 b) van de vreemdelingenwet aangezien u niet alle beschermingsmogelijkheden in Pakistan hebt uitgeput, u over een intern vluchtalternatief beschikt en uw verklaringen over de bedreigingen die tegen u geuit werden en over uw belagers vaag en incoherent waren, hetgeen de geloofwaardigheid van uw asielrelaas ondermijnt. Deze beslissing en beoordeling werden door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bevestigd. Het cassatieberoep dat u hiertegen indiende bij de Raad van State werd verworpen. Bijgevolg resten er u geen beroepsmogelijkheden meer met betrekking tot uw tweede asielaanvraag en staat de beoordeling ervan vast. Bovendien oordeelde de Dienst Vreemdelingenzaken inzake uw daaropvolgende aanvraag die u inhoudelijk verbond aan uw oorspronkelijke asielaanvraag, dat er geen elementen of gegevens door u werden aangebracht waaruit zou kunnen blijken dat u in aanmerking komt voor internationale bescherming. Zodoende werd uw derde asielaanvraag niet in overweging genomen door de Dienst Vreemdelingenzaken.

Rekening houdend met wat voorafgaat, dient naar aanleiding van uw huidige, vierde asielaanvraag te worden nagegaan of er, wat u betreft, een nieuw element aanwezig is in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet, dat de kans alsnog aanzienlijk vergroot dat u voor internationale bescherming in aanmerking komt.

Echter, in onderhavig geval is er geen dergelijk element in uw dossier voorhanden.

Met betrekking tot de verklaringen die u aflegt en waarvan kan worden vastgesteld dat deze betrekking hebben op gebeurtenissen die volledig voortvloeien uit het asielrelaas dat u in het kader van uw tweede asielaanvraag hebt uiteengezet (supra), moet worden beklemtoond dat uw tweede asielaanvraag door het Commissariaat-generaal werd afgewezen, en dit omdat uw asielrelaas geen verband hield met de criteria die in de Vluchtelingenconventie zijn opgenomen maar ook wegens een gebrek aan geloofwaardigheid van de door u verklaarde problemen, hetgeen door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen werd bevestigd. Het gegeven dat u naar aanleiding van uw huidige aanvraag louter volhardt in, en louter bijkomende verklaringen aanhaalt die volledig in het verlengde liggen van iets dat op geen enkele wijze als aangetoond wordt beschouwd, wijzigt hier niets aan en is op zich niet van aard om de vastgestelde ongeloofwaardigheid op te heffen.

Aangaande de nieuwe documenten die u ter ondersteuning van uw bijkomende verklaringen neerlegt, zijnde een brief van de adjunct-inspecteur van de politie van Shahdara Lahore waarin deze uw problemen bevestigt, en een FIR van de klacht van uw broer, zij opgemerkt dat dergelijke documenten enkel een ondersteunende werking kunnen hebben, namelijk het vermogen om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel en geloofwaardig relaas kracht bij te zetten. Gelet op de reeds vastgestelde ongeloofwaardigheid van de door u aangehaalde problemen in het kader van uw tweede asielaanvraag, kunnen deze documenten nog weinig ondersteuning bieden.

Aangaande de FIR van de klacht van uw broer zij bovendien opgemerkt dat uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie werd toegevoegd aan het administratieve dossier, blijkt dat gezien de wijdverspreide corruptie in uw land documenten tegen betaling gemakkelijk te verkrijgen zijn. Bovendien betreft dit stuk slechts een faxkopie, waardoor de authenticiteit ervan niet kan worden nagegaan. Bijgevolg is de bewijswaarde van dit document bijzonder relatief en is het op zich niet van dien aard om afbreuk te doen aan de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid van de door u aangehaalde problemen.

Aan de brief van de adjunct-inspecteur van de politie van Shahdara Lahore kan bovendien geen objectieve bewijswaarde worden gehecht, daar deze uitgaat van een familiedid, namelijk uw oom.

Uw politiebadge, de uittreksels uit het politiedagboek en het medische document op uw naam legde u reeds neer naar aanleiding van uw tweede asielaanvraag en werden in dit kader reeds beoordeeld. Zij in dit verband nogmaals benadrukt dat uw werk als politieagent toen ook door mij niet in twijfel werd getrokken.

Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt (en waarvan een kopie aan het administratieve dossier werd toegevoegd), blijkt bovendien niet dat asielzoekers die verwijderd worden naar Pakistan een reëel risico lopen om blootgesteld te worden aan foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat afgewezen asielzoekers bij een terugkeer naar Pakistan gescreend en ondervraagd kunnen worden door de FIA om na te gaan of zij gezocht worden voor criminele feiten in Pakistan. Dit onderzoek omvat onder meer mogelijke inbreuken op de immigratiewetgeving. Indien blijkt dat de betrokkene zich schuldig heeft gemaakt aan het overtreden van de Pakistaanse immigratiewetgeving of gezocht wordt voor criminele feiten in Pakistan kan hij aangeklaagd worden. Uit het gegeven dat asielzoekers bij een terugkeer naar Pakistan mogelijk strafrechtelijk vervolgd kunnen worden wegens het overtreden van de Pakistaanse immigratiewetgeving kan op zich evenwel geen reëel risico op ernstige schade worden afgeleid. Een soevereine staat heeft immers het recht om redelijke maatregelen te nemen om de in het land vigerende (straf)wetgeving aangaande mensenhandel of –smokkel of migratie te handhaven. Bovendien blijkt uit de beschikbare informatie dat overtredingen van de immigratiewetgeving, gaande van het illegaal uitreizen tot mensensmokkel, naargelang de ernst van de inbreuk bestraft kunnen worden met een boete en/ of een gevangenisstraf die kan oplopen tot vijf jaar, wat niet kan bestempeld worden als een disproportionele of onevenredig zware bestraffing. Voorts dient erop gewezen te worden dat verschillende onafhankelijke en betrouwbare (inter-)nationale (mensenrechten)organisaties, waaronder Amnesty International, Human Rights Watch en UNHCR in de afgelopen paar jaar geen melding hebben gemaakt van eventuele moeilijkheden die Pakistaanse staatsburgers (detentie, mishandeling, foltering) bij of na een gedwongen verwijdering naar hun land van herkomst ondervinden. De Britse asielinstanties bleken weliswaar een beperkt aantal klachten te hebben ontvangen van personen die beweerden slecht behandeld te zijn door de luchthavenautoriteiten, doch deze klachten betroffen hoofdzakelijk afpersing en hadden geen betrekking op mishandeling of het gebruik van fysiek geweld door de Pakistaanse autoriteiten. Bovendien blijkt uit de beschikbare informatie dat de Dienst Vreemdelingenzaken, na

melding van enkele sporadische incidenten op de luchthaven te Karachi, voorzichtig te werk gaat bij het repatriëren van Pakistaanse staatsburgers naar hun land van herkomst en de nodige (preventieve) maatregelen neemt. De schaarse berichten omtrent incidenten bij gedwongen verwijderingen naar Pakistan zijn niet van dien aard om te stellen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat Pakistaanse staatsburgers die gedwongen verwijderd worden naar Pakistan een reëel risico lopen blootgesteld te worden aan een in artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet verboden behandeling of bestraffing.

Ten slotte kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie uitgevoerd door CEDOCA blijkt dat het gros van het geweld dat in Pakistan plaatsvindt kan toegeschreven worden aan de terreurorganisaties die in het land actief zijn. De terreuraanslagen die in Pakistan plaatsvinden zijn evenwel doorgaans doelgericht van aard, waarbij voornamelijk leden van de veiligheidsdiensten en het leger, leden van religieuze minderheden en politici gevisieerd worden. De aard van het gebruikte geweld zorgt er echter voor dat er soms ook willekeurige slachtoffers vallen. Daarnaast vinden er in Pakistan soms grootschalige aanslagen plaats die als doel hebben om een maximaal aantal slachtoffers te maken binnen een bepaalde gemeenschap. Doorgaans vormen religieuze minderheden, en dan vooral de sjjiitische moslims, hierbij het doelwit. Dergelijke aanslagen zijn echter eerder uitzondering dan regel.

Voorts blijkt dat de beperkte toename van geweld in 2013 vooral kan worden toegeschreven aan een toename van sektarisch geweld en aan het geweld dat de nationale verkiezingen van mei 2013 voorafging, en waarbij voornamelijk leden en leiders van politieke partijen gevisieerd werden.

Uit de informatie waarover het CGVS beschikt (en waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier), blijkt voorts dat de veiligheidssituatie in bepaalde Pakistaanse regio's anno 2014 problematisch blijft. Het noordwesten van Pakistan wordt nog steeds geteisterd door een open strijd tussen extremistische elementen en regeringstroepen. Uit dezelfde informatie blijkt echter dat het hier om een uiterst lokaal conflict gaat, dat zich hoofdzakelijk afspeelt in de grensregio tussen Pakistan en Afghanistan, meer bepaald in de Federally Administered Tribal Areas (FATA) en Khyber-Pakhtunkwa (KP). Hoewel de situatie in de provincies Punjab, Sindh, Balochistan, en in Pakistan controlled Kashmir (PcK) verontrustend en zorgwekkend kan voorkomen, is de omvang en de intensiteit van het geweld er beduidend lager dan in het noordwesten van Pakistan. Daar het geweldsniveau en de impact van het geweld in Pakistan regionaal erg verschillend zijn, dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Pakistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Punjab te worden beoordeeld.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de veiligheidssituatie in de provincie Punjab grotendeels stabiel is gebleven. De omvang van het geweld dat zich in de provincie voordoet is beperkter dan het geweld dat in Khyber- Pakhtunkwa, FATA en Sindh plaatsvindt. Nagenoeg de helft van de in 2013 te betreuren doden werd het slachtoffer van terreurgeweld, hoofdzakelijk gepleegd door de Pakistaanse Taliban en Lashkar-e-Jhangvi. Deze terreuraanslagen vonden voornamelijk plaats in de stad Lahore en in beduidend mindere mate in de rest van de provincie, waar het overwegend rustig bleef. Ook in de hoofdstad Islamabad bleef het aantal terreurdaden, alsook het aantal burgerslachtoffers beperkt. Daarnaast omvatte het geweld in de provincie sektarisch geweld, etno-politiek geweld, grensaanvallen en geweld tussen politie en criminelen. De meeste geweldincidenten in de provincie Punjab vonden plaats in de verkiezingsmaand mei.

Er dient aldus geconcludeerd te worden dat, hoewel er zich in de provincie Punjab met enige regelmaat incidenten voordoen, er geen gewag kan worden gemaakt van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of onderbroken gevechten, noch kan gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld in de provincie Punjab dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

Gelet op voorgaande, brengt u geen nieuwe elementen aan die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Evenmin beschikt het CGVS over dergelijke elementen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat uw asielaanvraag niet in overweging kan worden genomen in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet.

Uw aandacht wordt gevestigd op het feit dat tegen deze beslissing een niet-schorsend beroep kan worden ingediend aangezien u zich in een situatie bevindt zoals vermeld in artikel 39/70, 2e lid van de Vreemdelingenwet.

Dit beroep dient te worden ingediend binnen een termijn van 10 dagen na de kennisgeving van de beslissing overeenkomstig artikel 39/57, § 1, 2e lid, 3° van de Vreemdelingenwet, aangezien u zich op het ogenblik van de kennisgeving van de beslissing in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in artikel 74/8 en 74/9 bevindt of ter beschikking bent gesteld van de regering.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel, afgeleid uit de schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, de artikelen 48/3, 48/4, 62 en 57/7 ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet), artikel 1 A van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende het statuut van de vluchtelingen, artikel 3 van de Europese Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden en machtsoverschrijding, wijst verzoeker erop dat *in casu* de bestreden beslissing werd genomen zonder een gehoor op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, hetgeen volgens verzoeker een schending uitmaakt van de Procedurerichtlijn en artikel 41 van Handvest van de grondrechten van de Europese Unie. Verzoeker verwijst te dezen naar artikel 34 van Richtlijn 2005/85/ EG, dat voorziet in de mogelijkheid om specifieke regels te voorzien bij de behandeling van meervoudige aanvragen. Zo is het toegelaten dat de bevoegde instantie afziet van een persoonlijk gehoor en het voorafgaand onderzoek uitsluitend voert op basis van schriftelijke toelichtingen voor zover dat dit geen eerlijk onderzoek in de weg staat. Deze mogelijkheid werd tevens voorzien in artikel 6, § 2 van het Koninklijk Besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Het recht om gehoord te worden valt onder artikel 41 van het Handvest en dient gerespecteerd te worden bij de toepassing van de Procedurerichtlijn, aldus verzoeker. Hij verduidelijkt dat de Belgische Staat een zekere procedurele autonomie behoudt wanneer zij gebruik maakt van de uitzondering voorzien in artikel 34 van de Procedurerichtlijn, maar dat zij de algemene toepassing van artikel 41 van het Handvest dient te respecteren in het geval zij beslist om een persoon niet te horen. Verzoeker citeert vervolgens uit de Memorie van Toelichting bij de wet van 8 mei 2013 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen en van de organieke wet van 8 juli 1976 betreffende de openbare centra voor maatschappelijk welzijn. De Memorie van Toelichting stelt dat alleen wanneer het mogelijk is een beslissing te nemen op basis van de door de Dienst Vreemdelingenzaken meegedeelde informatie, de bevoegde instantie geen gehoor dient af te nemen.

Daarnaast wenst verzoeker te benadrukken dat er in Pakistan sprake is van een ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. Verzoeker meent dat de artikelen die hij neerlegt dateren van na de informatie aanwezig in het administratief dossier.

Hij wijst in dit verband naar en citeert uitvoerig uit een aantal recente rapporten, pers- en internetartikels, Verzoeker meent dan ook dat hij in geval van terugkeer naar Rusland (sic) foltering en/of onmenselijke en verendere behandelingen zou ondergaan.

2.2. Als bijlage aan het verzoekschrift voegt verzoeker het document “*Country Information and Guidance. Pakistan: Fear of the Taliban and other militant groups*” van UK Home Office.

2.3. Huidig beroep werd ingesteld tegen de beslissing van weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag, genomen op 28 november 2014 in toepassing van artikel 57/6/2 van de vreemdelingenwet.

In het kader van verzoekers tweede asielaanvraag nam het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bevestigde op 27 januari 2012 de beslissing van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen bij arrest nr. 74 159. Het cassatieberoep werd verworpen.

2.4. In haar beslissing heeft de verwerende partij met recht kunnen besluiten dat onderhavige vierde asielaanvraag geen nieuwe elementen bevat die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet in aanmerking komt. De motieven van de bestreden beslissing vinden steun in het administratief dossier en zijn deugdelijk en worden door de Raad overgenomen.

In zijn verzoekschrift brengt verzoeker geen argumenten aan die de motieven van de beslissing op afdoende wijze kunnen weerleggen.

In tegenstelling tot wat wordt voorgehouden in het verzoekschrift, wordt door het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen geen toepassing werd gemaakt van het adagium "fraus omnia corrumpit". Verzoekers vierde asielaanvraag wordt niet in overweging genomen omdat verzoeker opnieuw verwijst naar de elementen waarop hij zich in het kader van zijn eerdere aanvragen baseerde, met name een incident waarbij verzoeker als politieagent betrokken was en waarbij twee criminelen om het leven kwamen en zij hem nadien hebben aangevallen en probeerden te ontvoeren en zijn tweede asielaanvraag zowel door het Commissariaat-generaal als door de Raad werd afgewezen omdat deze elementen vreemd zijn aan de criteria van de Conventie van Genève, uit verzoekers verklaringen evenmin blijkt dat hij wegens zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging niet op bescherming vanwege de Pakistaanse autoriteiten zou kunnen rekenen, hij bovendien niet aannemelijk maakte dat deze feiten aanleiding zouden geven tot het lijden van ernstige schade overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de vreemdelingenwet, verzoeker niet alle beschermingsmogelijkheden in Pakistan heeft uitgeput, verzoeker over een intern vluchtalternatief beschikt, verzoekers verklaringen over de bedreigingen die tegen hem geuit werden en over zijn belagers vaag en incoherent zijn. Op geen enkele manier blijkt uit de bestreden beslissing dat toepassing werd gemaakt van het adagium "fraus omnia corrumpit".

Na lezing van het administratief dossier dient te worden opgemerkt dat verzoeker zijn vierde asielaanvraag vooreerst steunt op dezelfde motieven die hij naar aanleiding van zijn tweede asielaanvraag heeft uiteengezet en dat zijn verklaringen, namelijk dat zijn belagers wekelijks naar zijn huis komen en dat zijn broer door de belagers werd beschoten en naar aanleiding waarvan een klacht werd geregistreerd (FIR) op het politiekantoor, volledig voortvloeien uit het asielrelaas dat hij in het kader van zijn tweede asielaanvraag heeft uiteengezet. In 's Raads arrest nr. 74 159 van 27 januari 2012 werd inzake verzoekers tweede asielaanvraag geoordeeld als volgt:

"2.2. De Raad stelt vast dat verzoeker betwist dat zijn asielaanvraag vreemd is aan het vluchtelingenverdrag en dat het gaat over geweld vanwege criminele bendes ten aanzien van zijn persoon, maar dat hij volledig nalaat om concrete argumenten of elementen aan te brengen waaruit zou kunnen blijken dat de door hem aangehaalde problemen wél zouden ressorteren onder de criteria van het vluchtelingenverdrag. De motivering in de bestreden beslissing dat verzoeker niet bedreigd wordt omwille van één van de gronden zoals vermeld in het vluchtelingenverdrag (ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging) maar louter omdat de criminelen wraak willen nemen omwille van verzoekers betrokkenheid bij incidenten waarbij andere criminelen het leven lieten blijft dan ook onverminderd gehandhaafd. Uit verzoekers verklaringen blijkt evenmin dat hij wegens zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging niet op bescherming vanwege de Pakistaanse autoriteiten zou kunnen rekenen. Verzoeker verklaarde immers zelf dat zijn klachten geregistreerd en onderzocht werden (gehoorverslag, 11).

Ook aangaande de motivering in de bestreden beslissing dat verzoeker niet aannemelijk heeft gemaakt dat hij bij een eventuele terugkeer naar Pakistan een reëel risico zou lopen op foltering of onmenselijke behandeling of bestraffing zoals bepaald in artikel 48/4 § 2 b) van de vreemdelingenwet omdat (i) verzoeker niet alle beschermingsmogelijkheden in Pakistan heeft uitgeput; (ii) verzoeker over een intern vluchtalternatief beschikt; (iii) verzoekers verklaringen over de bedreigingen die tegen hem geuit werden en over zijn belagers vaag en incoherent zijn, kan worden vastgesteld dat verzoeker zich beperkt tot het louter tegenspreken van de vaststelling dat hij over een intern vluchtalternatief beschikt en het louter betwisten dat hij in Pakistan over voldoende beschermingsmogelijkheden beschikt. Ook hier wordt verzoekers grief geenszins uitgewerkt minstens niet aannemelijk gemaakt zodat de motivering ook hier overeind blijft aangezien deze niet op afdoende wijze wordt weerlegd. Met betrekking tot het intern vluchtalternatief dient overigens te worden opgemerkt dat dit niet betekent dat men in een ander deel van het land exact dezelfde job moet kunnen uitoefenen. Artikel 48/5, § 3 van de vreemdelingenwet stelt

immers slechts dat er geen behoefte is aan bescherming indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade bestaat, en indien van verzoeker redelijkerwijs kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft. De commissaris-generaal oordeelde terecht dat uit verzoekers verklaringen blijkt dat het om een lokaal en persoonlijk conflict gaat en dat er geen enkele reden is waarom verzoeker niet zou kunnen verhuizen naar een andere plaats in Pakistan.

2.3. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A(2), van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 juncto artikel 48/3 van de vreemdelingenwet noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.(...)"

Eens hij een beslissing over een bepaalde asielaanvraag heeft genomen, heeft de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wat die aanvraag betreft, zijn rechtsmacht uitgeput (RvS 19 juli 2011, nr. 214.704). Hij mag derhalve, zonder het principe van het gewijsde van een rechterlijke uitspraak te schenden, niet opnieuw uitspraak doen over elementen die reeds in beslissingen met betrekking tot eerdere asielaanvragen werden beoordeeld en die als vaststaand moeten worden beschouwd, behoudens wanneer een bewijselement wordt voorgelegd dat van aard is om op zekere wijze aan te tonen dat die eerdere beslissingen anders zouden zijn geweest indien het bewijselement waarvan sprake ten tijde van die eerdere beoordelingen zou hebben voorgelegen. De bevoegdheid van de Raad is beperkt tot de beoordeling van de in de huidige asielaanvraag aangehaalde nieuwe elementen en de mogelijke gevolgen hiervan bij een eventuele terugkeer naar het land van herkomst.

Verzoeker stelt in het kader van zijn vierde asielaanvraag nog steeds diegenen te vrezen, die hij bij zijn eerste asielaanvraag aanhaalde. Verzoeker voegt eraan toe dat zijn belagers wekelijks naar zijn huis komen en dat zijn broer op 24 juli 2014 werd beschoten, waarbij hij gewond raakte en waarbij een klacht werd geregistreerd op het politiekantoor (FIR).

Ter staving van zijn vierde asielaanvraag legt verzoeker ook enkele documenten voor zijnde zijn politiebade, uittreksels uit het politiedagboek en een medisch document op zijn uw naam, die hij reeds in het kader van zijn tweede asielaanvraag neerlegde, alsook een brief van de adjunct-inspecteur van de politie van Shahdara Lahore en een FIR van de klacht van zijn broer.

Artikel 57/6/2, eerste lid van de vreemdelingenwet luidt als volgt: "Na ontvangst van het asielverzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen aan de orde zijn, of door de asielzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het asielverzoek niet in overweging en hij oordeelt op een met redenen omklede wijze dat een terugkeerbesluit niet leidt tot direct of indirect refoulement. In het andere geval, of indien de vreemdeling voorheen het voorwerp heeft uitgemaakt van een weigeringsbeslissing die werd genomen bij toepassing van de artikelen 52, § 2, 3°, 4° en 5°, § 3, 3° en § 4, 3°, of 57/10, neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een beslissing tot inoverwegingname van de asielaanvraag."

Om een meervoudige asielaanvraag in overweging te kunnen nemen, dienen er derhalve nieuwe elementen aanwezig te zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet. De parlementaire voorbereiding van de wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen en van de organieke wet van 8 juli 1976 betreffende de openbare centra voor maatschappelijk welzijn verduidelijkt dat deze kans onder meer aanzienlijk groter wordt wanneer de asielzoeker pertinente, geloofwaardige nieuwe elementen aanreikt en terzelfder tijd aannemelijk maakt dat hij deze niet eerder kon aanbrengen. De kans wordt daarentegen niet aanzienlijk groter wanneer de nieuw aangereikte elementen an sich bijvoorbeeld niet bewijsvoerend voorkomen omdat de bijkomende verklaringen incoherent of ongeloofwaardig zijn of wanneer de nieuwe stukken duidelijke inhoudelijke of vormelijke gebreken vertonen. De kans wordt evenmin aanzienlijk groter wanneer de nieuwe elementen of bevindingen bijvoorbeeld louter een aanvulling vormen van een situatie die voordien niet betwist, doch ongegrond

bevonden werd, slechts betrekking hebben op elementen die niet de essentie van een eerdere weigeringsbeslissing uitmaken, een voortzetting vormen van een relaas dat op diverse wezenlijke punten ongeloofwaardig werd bevonden, louter algemeen van aard zijn, geen verband leggen met de individuele omstandigheden van de asielzoeker en anderszins evenmin aantonen dat de algemene situatie van aard is om een beschermingsstatus te wettigen (*Parl.St. Kamer, 2012-2013, nr. 53 2555/001, 23-24*).

Zoals omstandig wordt uiteengezet in de bestreden beslissing vermogen verzoekers verklaringen en de door hem bijgebrachte documenten niet te tornen aan de vaststellingen gedaan naar aanleiding van zijn tweede asielaanvraag op grond waarvan werd besloten verzoekers asielaanvraag vreemd is aan het Vluchtelingenverdrag en hij er niet in slaagde aannemelijk te maken dat hij bij een eventuele terugkeer naar Pakistan een reëel risico zou lopen op foltering of onmenselijke behandeling of bestraffing zoals bepaald in artikel 48/4 § 2 b) van de vreemdelingenwet aangezien hij niet alle beschermingsmogelijkheden in Pakistan heeft uitgeput, hij over een intern vluchtalternatief beschikt en zijn verklaringen over de bedreigingen die tegen hem geuit werden en over zijn belagers vaag en incoherent waren, hetgeen de geloofwaardigheid van zijn asielaanvraag ondermijnt.

De commissaris-generaal voor de vluchtelingen oordeelde terecht dat: *“Er dient vooreerst te worden benadrukt dat uw tweede asielaanvraag door het Commissariaat-generaal werd afgesloten met een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Meer bepaald werd vastgesteld dat uw asielaanvraag vreemd is aan het Vluchtelingenverdrag en u er niet in slaagde aannemelijk te maken dat u bij een eventuele terugkeer naar Pakistan een reëel risico zou lopen op foltering of onmenselijke behandeling of bestraffing zoals bepaald in artikel 48/4 § 2 b) van de vreemdelingenwet aangezien u niet alle beschermingsmogelijkheden in Pakistan hebt uitgeput, u over een intern vluchtalternatief beschikt en uw verklaringen over de bedreigingen die tegen u geuit werden en over uw belagers vaag en incoherent waren, hetgeen de geloofwaardigheid van uw asielaanvraag ondermijnt. Deze beslissing en beoordeling werden door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bevestigd. Het cassatieberoep dat u hiertegen indiende bij de Raad van State werd verworpen. Bijgevolg resten er u geen beroepsmogelijkheden meer met betrekking tot uw tweede asielaanvraag en staat de beoordeling ervan vast. Bovendien oordeelde de Dienst Vreemdelingenzaken inzake uw daaropvolgende aanvraag die u inhoudelijk verbond aan uw oorspronkelijke asielaanvraag, dat er geen elementen of gegevens door u werden aangebracht waaruit zou kunnen blijken dat u in aanmerking komt voor internationale bescherming. Zodoende werd uw derde asielaanvraag niet in overweging genomen door de Dienst Vreemdelingenzaken.*

Rekening houdend met wat voorafgaat, dient naar aanleiding van uw huidige, vierde asielaanvraag te worden nagegaan of er, wat u betreft, een nieuw element aanwezig is in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet, dat de kans alsnog aanzienlijk vergroot dat u voor internationale bescherming in aanmerking komt.

Echter, in onderhavig geval is er geen dergelijk element in uw dossier voorhanden.

Met betrekking tot de verklaringen die u aflegt en waarvan kan worden vastgesteld dat deze betrekking hebben op gebeurtenissen die volledig voortvloeien uit het asielaanvraag dat u in het kader van uw tweede asielaanvraag hebt uiteengezet (supra), moet worden beklemtoond dat uw tweede asielaanvraag door het Commissariaat-generaal werd afgewezen, en dit omdat uw asielaanvraag geen verband hield met de criteria die in de Vluchtelingenconventie zijn opgenomen maar ook wegens een gebrek aan geloofwaardigheid van de door u verklaarde problemen, hetgeen door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen werd bevestigd. Het gegeven dat u naar aanleiding van uw huidige aanvraag louter volhardt in, en louter bijkomende verklaringen aanhaalt die volledig in het verlengde liggen van iets dat op geen enkele wijze als aangetoond wordt beschouwd, wijzigt hier niets aan en is op zich niet van aard om de vastgestelde ongeloofwaardigheid op te heffen.

Aangaande de nieuwe documenten die u ter ondersteuning van uw bijkomende verklaringen neerlegt, zijnde een brief van de adjunct-inspecteur van de politie van Shahdara Lahore waarin deze uw problemen bevestigt, en een FIR van de klacht van uw broer, zij opgemerkt dat dergelijke documenten enkel een ondersteunende werking kunnen hebben, namelijk het vermogen om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel en geloofwaardig relaas kracht bij te zetten. Gelet op de reeds vastgestelde ongeloofwaardigheid van de door u aangehaalde problemen in het kader van uw tweede asielaanvraag, kunnen deze documenten nog weinig ondersteuning bieden.

Aangaande de FIR van de klacht van uw broer zij bovendien opgemerkt dat uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie werd toegevoegd aan het administratieve dossier, blijkt dat gezien de wijdverspreide corruptie in uw land documenten tegen betaling gemakkelijk te verkrijgen zijn. Bovendien betreft dit stuk slechts een faxkopie, waardoor de authenticiteit ervan niet kan worden nagegaan. Bijgevolg is de bewijswaarde van dit document bijzonder relatief en is het op zich niet van dien aard om afbreuk te doen aan de eerder vastgestelde ongelooftwaardigheid van de door u aangehaalde problemen.

Aan de brief van de adjunct-inspecteur van de politie van Shahdara Lahore kan bovendien geen objectieve bewijswaarde worden gehecht, daar deze uitgaat van een familielid, namelijk uw oom.

Uw politiebadge, de uittreksels uit het politiedagboek en het medische document op uw naam legde u reeds neer naar aanleiding van uw tweede asielaanvraag en werden in dit kader reeds beoordeeld. Zij in dit verband nogmaals benadrukt dat uw werk als politieagent toen ook door mij niet in twijfel werd getrokken.

Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt (en waarvan een kopie aan het administratieve dossier werd toegevoegd), blijkt bovendien niet dat asielzoekers die verwijderd worden naar Pakistan een reëel risico lopen om blootgesteld te worden aan foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat afgewezen asielzoekers bij een terugkeer naar Pakistan gescreend en ondervraagd kunnen worden door de FIA om na te gaan of zij gezocht worden voor criminele feiten in Pakistan. Dit onderzoek omvat onder meer mogelijke inbreuken op de immigratiewetgeving. Indien blijkt dat de betrokkene zich schuldig heeft gemaakt aan het overtreden van de Pakistaanse immigratiewetgeving of gezocht wordt voor criminele feiten in Pakistan kan hij aangeklaagd worden. Uit het gegeven dat asielzoekers bij een terugkeer naar Pakistan mogelijk strafrechtelijk vervolgd kunnen worden wegens het overtreden van de Pakistaanse immigratiewetgeving kan op zich evenwel geen reëel risico op ernstige schade worden afgeleid. Een soevereine staat heeft immers het recht om redelijke maatregelen te nemen om de in het land vigerende (straf)wetgeving aangaande mensenhandel of –smokkel of migratie te handhaven. Bovendien blijkt uit de beschikbare informatie dat overtredingen van de immigratiewetgeving, gaande van het illegaal uitreizen tot mensensmokkel, naargelang de ernst van de inbreuk bestraft kunnen worden met een boete en/ of een gevangenisstraf die kan oplopen tot vijf jaar, wat niet kan bestempeld worden als een disproportionele of onevenredig zware bestraffing. Voorts dient erop gewezen te worden dat verschillende onafhankelijke en betrouwbare (inter-)nationale (mensenrechten)organisaties, waaronder Amnesty International, Human Rights Watch en UNHCR in de afgelopen paar jaar geen melding hebben gemaakt van eventuele moeilijkheden die Pakistaanse staatsburgers (detentie, mishandeling, foltering) bij of na een gedwongen verwijdering naar hun land van herkomst ondervinden. De Britse asielinstanties bleken weliswaar een beperkt aantal klachten te hebben ontvangen van personen die beweerden slecht behandeld te zijn door de luchthavenautoriteiten, doch deze klachten betroffen hoofdzakelijk afpersing en hadden geen betrekking op mishandeling of het gebruik van fysiek geweld door de Pakistaanse autoriteiten. Bovendien blijkt uit de beschikbare informatie dat de Dienst Vreemdelingenzaken, na melding van enkele sporadische incidenten op de luchthaven te Karachi, voorzichtig te werk gaat bij het repatriëren van Pakistaanse staatsburgers naar hun land van herkomst en de nodige (preventieve) maatregelen neemt. De schaarse berichten omtrent incidenten bij gedwongen verwijderingen naar Pakistan zijn niet van dien aard om te stellen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat Pakistaanse staatsburgers die gedwongen verwijderd worden naar Pakistan een reëel risico lopen blootgesteld te worden aan een in artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet verboden behandeling of bestraffing.”.

De Raad stelt vast dat verzoeker in voorliggend verzoekschrift niet de minste poging onderneemt om de motieven van de bestreden beslissing te verklaren of te weerleggen. De motieven van de bestreden beslissing vinden steun in het administratief dossier, zijn deugdelijk en worden door de Raad overgenomen.

Daarnaast oordeelt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op basis van de informatie gevoegd aan het administratief dossier, die gebaseerd is op een veelheid aan bronnen, terecht dat hoewel er zich in de provincie Punjab met enige regelmaat incidenten voordien, er geen gewag kan worden gemaakt van een situatie van “open combat” of van hevige en voortdurende of onderbroken gevechten, noch kan gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld in de provincie

Punjab dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

Wat de subsidiaire bescherming op grond van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet betreft, wijst de Raad er vooreerst op dat het Hof van Justitie van de Europese Unie in zijn arrest van 30 januari 2014 heeft bepaald dat de uitdrukking “binnenlands gewapend conflict” betrekking heeft op een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met een of meer gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Het Hof bracht ook in herinnering dat een gewapend conflict slechts kan leiden tot toekenning van de subsidiaire bescherming als de mate van willekeurig geweld zo hoog is dat de verzoeker, louter door zijn aanwezigheid op het betrokken grondgebied, een reëel risico op ernstige en individuele bedreiging van zijn leven of zijn persoon zou lopen (HvJ 30 januari 2014, C 285/12, Diakité / Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen).

Artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet beoogt derhalve slechts bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst zo hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid daar een reëel risico loopt op de in dit artikel bedoelde ernstige bedreiging.

Uit de objectieve informatie toegevoegd aan het administratief dossier (COI Focus “Pakistan” “Actuele Veiligheidssituatie” van 18 februari 2014) blijkt dat het noordwesten van Pakistan geteisterd wordt door een in bepaalde periodes open strijd tussen extremistische elementen en overheidstroepen. Het gaat hier over een zeer lokaal conflict dat zich voornamelijk afspeelt in de grensregio tussen Pakistan en Afghanistan. De omvang van het gepleegde geweld in Punjab is beperkter dan het geweld dat in FATA, Khyber-Pakhtunkhwa en Sindh plaatsvindt. Nagenoeg de helft van de doden in 2013 werd het slachtoffer van terreurgeweld, hoofdzakelijk gepleegd door de Pakistaanse taliban en Lashkar-e-Jhangvi. Daarnaast omvatte het geweld in de provincie sektarisch geweld, etno-politiek geweld, grensaanvallen en geweld tussen politie en criminelen. De meeste incidenten vonden plaats in de verkiezingsmaand mei en het geweld heeft voornamelijk plaats in de stad Lahore. In de rest van de provincie bleef het overwegend rustig. Hoewel zich in Punjab met enige regelmaat aanslagen voordoen kan niet gewaagd worden van een situatie van veralgemeend geweld.

Hieruit blijkt dat het geweld in de provincie Punjab niet willekeurig is of dermate hoog dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

Noch uit de informatie gevoegd aan het administratief dossier, noch uit de door verzoeker geciteerde reisadviezen – die overigens slechts gericht zijn aan Britse/Belgische onderdanen die van plan zijn om naar Pakistan te reizen, doch geenszins een leidraad vormt voor de onafhankelijke instanties belast met het onderzoek van asielaanvragen van personen die de Pakistaanse nationaliteit bezitten –, persartikels en rapporten kan blijken dat het gewapend conflict in de noordwestelijke regio's van Pakistan zich uitstrekt naar de andere regio's van het land en dat ook elders in het land burgers actueel een reëel risico lopen op ernstige schade in de vorm van een ernstige bedreiging van hun leven of persoon ten gevolge van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. Verzoeker brengt aldus geen informatie bij waaruit kan blijken dat de informatie gevoegd aan het administratief dossier niet correct dan wel niet langer actueel zou zijn of dat de commissaris-generaal hieruit de verkeerde conclusies zou hebben getrokken. De vaststelling dat de situatie in de provincie Punjab weliswaar verontrustend en zorgwekkend kan voorkomen en het feit dat dat er zich na de verslagperiode van de informatie vervat in het administratief dossier onder meer in Karachi een aantal incidenten hebben voorgedaan, verandert immers niets aan het gegeven dat het geweld in deze provincie actueel niet de vereiste omvang en intensiteit bereikt om gecatalogeerd te worden als een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Er dient aldus geconcludeerd te worden dat er voor de provincie Punjab geen gewag kan worden gemaakt van een situatie van “open combat” of van hevige en voortdurende of onderbroken gevechten, noch kan gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld in de provincie Punjab dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert

naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

2.5. Het hoorrecht, zoals neergelegd in artikel 41 van het Handvest dat het recht op behoorlijk bestuur waarborgt, verzekert het recht van eenieder te worden gehoord voordat jegens hem een voor hem nadelige individuele maatregel wordt genomen. De Raad wijst erop dat volgens vaste rechtspraak van het Hof van Justitie het hoorrecht een algemeen beginsel van Unierecht vormt (HvJ 22 november 2012, C-277/11, *M.M.*, ro. 81-82). Het hoorrecht maakt tevens deel uit van de grondrechten die bestanddeel zijn van de rechtsorde van de Unie en die verankerd zijn in het Handvest.

Dit hoorrecht dient niet enkel door de instellingen van de Unie te worden erkend, maar aangezien het een algemeen beginsel van het Unierecht betreft, ook door de overheidsinstanties van alle lidstaten wanneer zij beslissingen nemen die binnen de werkingssfeer van het Unierecht vallen, zelfs al schrijft de toepasselijke regelgeving een dergelijke formaliteit niet expliciet voor (Zie artikel 51 van het Handvest en de toelichtingen bij het Handvest van de grondrechten Pb.C. 14 december 2007, afl. 303). Zie ook HvJ 18 december 2008, C-349/07, *Sopropé*, ro. 38 en HvJ 22 november 2012, C-277/11, *M.M.*, ro. 86).

Het hoorrecht kent een algemene toepassing. Het Hof heeft steeds gewezen op het belang van het recht om te worden gehoord en op de zeer ruime strekking ervan in de rechtsorde van de Unie. Vaste rechtspraak van het Hof stelt dan ook dat dit hoorrecht van toepassing is in iedere procedure die tot een bezwarend besluit kan leiden, d.i. een besluit dat de belangen van de betrokken persoon ongunstig kan beïnvloeden. (HvJ 22 november 2012, C-277/11, *M.M.*, ro. 85 en de daar aangehaalde rechtspraak).

In casu wordt verzoekers vierde asielaanvraag niet in overweging genomen overeenkomstig artikel 57/6/2 van de vreemdelingenwet. Het staat buiten twiifel dat een dergelijke beslissing een bezwarend besluit betreft dat de belangen van betrokken vreemdeling ongunstig kan beïnvloeden.

Het artikel 57/6/2 van de vreemdelingenwet werd ingevoegd bij wet van 8 mei 2013 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen en van de organieke wet van 8 juli 1976 betreffende de openbare centra voor maatschappelijk welzijn. Dit artikel vormt een gedeeltelijke omzetting van de bepalingen vervat in de Europese Richtlijn 2005/85/EG van de Raad van 1 december 2005 betreffende de minimumnormen voor de procedures in de lidstaten voor de toekenning of intrekking van de vluchtelingenstatus, en meer bepaald van artikel 32, § 4. Het hoorrecht zoals gewaarborgd door artikel 41 van het Handvest is *in casu* derhalve van toepassing. Immers, een nationale maatregel, waaronder zowel formele als materiële wetgeving als individuele toepassingen worden begrepen, valt binnen de werkingssfeer van het Unierecht wanneer hij wordt aangenomen ter omzetting van een richtlijn of dezelfde doelstellingen nastreeft als een richtlijn, of wanneer hij een invloed heeft op een door het Unierecht verzekerd recht. In al deze gevallen moet de nationale maatregel de Europese algemene rechtsbeginselen respecteren (M. DESOMER, "De Belgische asielpcedure en de Europese administratieve rechtsbeginselen van de hoorplicht en het recht op inzage", *T. Vreemd.* 2009, 20).

Of er sprake is van een schending van het hoorrecht, moet worden beoordeeld aan de hand van de specifieke omstandigheden van elk geval, met name de aard van de betrokken handeling, de context van de vaststelling ervan en de rechtsregels die de betrokken materie beheersen. (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, *M.G. e.a.*, ro. 34).

Artikel 32.3 van Richtlijn 2005/85/EG voorziet in de mogelijkheid van een voorafgaand onderzoek met betrekking tot de vraag of er nieuwe elementen aanwezig zijn die relevant zijn met betrekking tot de definitieve uitkomst van een voorgaande asielaanvraag. Het betreft in essentie de vraag of er alsnog pertinente of manifeste redenen zijn die, gelet op de in het kader van de behandeling van de eerdere aanvraag gedane vaststellingen, een internationale beschermingsstatus wettigen. In dit verband bepaalt artikel 34.2 c) van Richtlijn 2005/85/EG ook dat de bevoegde instantie kan afzien van een persoonlijk gehoor. Het is dan ook mogelijk dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op grond van de elementen die aan de minister of diens gemachtigde dienen te worden meegedeeld, zoals bepaald in artikel 51/8, tweede lid, een beslissing neemt (*Parl.St.* Kamer, 2012-2013, nr. 53 2555/001, 22-23).

Zoals verzoeker terecht opmerkt in het verzoekschrift werd deze mogelijkheid voorzien in artikel 6, § 2 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, dat luidt als volgt: *“In afwijking van § 1 kan de Commissaris-generaal in het kader van de behandeling van asielaanvragen op basis van artikel 57/6/2 van de wet afzien van een persoonlijk onderhoud met de asielzoeker wanneer hij van oordeel is dat hij een beslissing kan nemen op basis van een volledige bestudering van de door de asielzoeker aan de Minister of diens gemachtigde verstrekte elementen, zoals bepaald in artikel 51/8 van de wet.”* Dit artikel werd gewijzigd bij artikel 2 van het koninklijk besluit van 17 augustus 2013 tot wijziging van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Uit het Verslag aan de Koning blijkt dat de beslissing om de asielzoeker die een meervoudige of hernieuwde asielaanvraag indient al dan niet persoonlijk te horen behoort tot de soevereine appreciatiebevoegdheid van de commissaris-generaal, dat de commissaris-generaal kan oordelen dat hij na het gehoor bij de Dienst Vreemdelingenzaken geen persoonlijk onderhoud met de asielzoeker noodzakelijk acht en dat de commissaris-generaal kan afzien van een persoonlijk gehoor wanneer hij op grond van een individueel en inhoudelijk onderzoek van de nieuwe elementen die aan de Minister of zijn gemachtigde werden meegedeeld zoals bepaald in artikel 51/8, tweede lid en artikel 51/10 van de vreemdelingenwet, van oordeel is dat hij een beslissing tot al dan niet in overwegingname van de asielaanvraag kan nemen. Verzoeker kan dan ook niet volhouden dat de Belgische Staat geen bijzondere regels heeft bepaald nopens de behandeling van meervoudige asielaanvragen en meer bepaald wanneer het horen in dit kader niet vereist zou zijn. Geen enkele rechtsregel schrijft voor dat in de tekst van de bestreden beslissing dient gemotiveerd te worden waarom de commissaris-generaal een persoonlijk gehoor niet noodzakelijk acht.

Ten overvloede wijst de Raad erop dat luidens vaste rechtspraak van het Hof van Justitie een schending van de rechten van de verdediging, in het bijzonder het recht om te worden gehoord, naar Unierecht pas tot nietigverklaring van het na afloop van de administratieve procedure genomen besluit leidt, wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, *M.G. e.a.*, ro. 38 met verwijzing naar de arresten van 14 februari 1990, *Frankrijk/Commissie*, C-301/87, Jurispr. blz. I-307, punt 31; 5 oktober 2000, *Duitsland/Commissie*, C-288/96, Jurispr. blz. I-8237, punt 101; 1 oktober 2009, *Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware/Raad*, C-141/08 P, Jurispr. blz. I-9147, punt 94, en 6 september 2012, *Storck/BHIM*, C-96/11 P, punt 80).

Hieruit volgt dat *in casu* niet elke onregelmatigheid bij de uitoefening van het hoorrecht tijdens een administratieve procedure, in dit geval de besluitvorming inzake het niet in overweging nemen van een vierde asielaanvraag, een schending van het hoorrecht oplevert. Voorts is niet elk verzuim om het hoorrecht te eerbiedigen zodanig dat dit stelselmatig tot de onrechtmatigheid van het genomen besluit, *in casu* de beslissing houdende weigering van in overwegingname van een meervoudige asielaanvraag, leidt (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, *M.G. e.a.*, ro. 39).

Om een dergelijke onrechtmatigheid te constateren, dient de Raad *in casu* aan de hand van de specifieke feitelijke en juridische omstandigheden van het geval na te gaan of er sprake is van een onregelmatigheid die het hoorrecht op zodanig wijze aantast dat de besluitvorming in kwestie een andere afloop had kunnen hebben, met name omdat verzoekster *in casu* specifieke omstandigheden had kunnen aanvoeren die na een individueel onderzoek het in overweging nemen van haar vierde asielaanvraag hadden kunnen beïnvloeden (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, *M.G. e.a.*, ro. 40).

In casu stelt de Raad vast dat verzoeker zich beperkt tot een algemene verwijzing naar artikel 41 Handvest en hij niet concretiseert welke specifieke omstandigheden hij dan wel zou hebben aangevoerd binnen het kader van het hoorrecht die zouden hebben kunnen leiden tot een andere afloop van de administratieve procedure, met name het al dan niet in overweging nemen van zijn tweede asielaanvraag. Verzoeker toont op generlei wijze concreet aan welke van zijn in het kader van onderhavige asielaanvraag afgelegde verklaringen of neergelegde documenten verduidelijking zouden behoeven in een persoonlijk gehoor door het Commissariaat-generaal. Voor het overige beperkt verzoeker zich in wezen tot een theoretische discussie die niet tot hervorming van de bestreden beslissing kan leiden.

2.6. Gelet op het geheel van wat voorafgaat meent de Raad dat verzoekers geen nieuwe elementen aanbrengen die de kans aanzienlijk groter maken dat zij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet in aanmerking komen.

2.7. In zoverre verzoeker nog artikel 3 EVRM geschonden acht, wijst de Raad erop dat artikel 3 EVRM vereist dat verzoeker doet blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat hij in het land waarnaar hij mag worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. De bescherming verleend via artikel 3 EVRM vindt immers slechts in uitzonderlijke gevallen toepassing. Degene die aanvoert dat hij een dergelijk risico loopt, moet zijn beweringen staven met een begin van bewijs. Een loutere bewering of eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op voornoemd artikel. In acht genomen wat voorafgaat, zijn er geen redenen voorhanden om aan te nemen dat verzoeker in zijn land van herkomst een reëel risico loopt een behandeling te ondergaan in strijd met artikel 3 EVRM. De Raad wijst er verder op dat de schending van artikel 3 EVRM niet dienstig kan aangevoerd worden in het kader van een beroep tegen een beslissing waarbij, zonder een verwijderingsmaatregel te nemen, uitsluitend over de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling of over de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus uitspraak wordt gedaan (RvS 26 mei 2009, nr. 193.552).

2.8. Uit wat voorafgaat blijkt niet dat verzoeker in geval van een terugkeer naar zijn land een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade moet ondergaan. Deze vaststellingen volstaan om de in het verzoekschrift aangevoerde argumenten niet verder te onderzoeken, aangezien zo'n onderzoek niet tot een ander besluit kan leiden. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen beschikt inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen over volheid van rechtsmacht. Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissingen zijn gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop. De Raad onderwerpt de zaak aan een volledig nieuw onderzoek en wijst een arrest dat in de plaats komt van de bestreden beslissing waardoor een onderzoek naar de aangevoerde schendingen in de middelen opgeworpen in het verzoekschrift niet langer relevant zijn.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf december tweeduizend veertien door:

mevr. C. DIGNEF,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

C. DIGNEF